

SUSI JA SEITSEMÄN PIENTÄ KILIÄ

KESTO NOIN 7 MIN

Olipa kerran **vuohiäiti**, jolla oli **seitsemän** pikku **kiliä**. Se rakasti niitä niin kuin äidit pienokaisiaan rakastavat. Eräänä päivänä, kun vuohiäiti aikoi mennä **metsään** etsimään ruokaa, se keräsi kaikki seitsemän pientä vuolta ympärilleen ja sanoi: ”Rakkaat lapset, minä lähden metsään, varokaa sillä aikaa sutta älkääkä avatko ovea. Jos **susi** pääsee sisään, se syö teidät suihin. Susi saattaa ovelasti muuntautua joksikin toiseksi, mutta tunnette kyllä sen karkeasta äänestä ja mustista käpälistä. Kilit vastasivat: Rakas äiti, kyllä me pidämme varamme mene sinä vain kaikessa rauhassa.” Vuohiäiti lähti metsään hyvillä mielin.

Ei kestänyt kauan ennen kuin oveen koputettiin ja joku huusi: ”Avatkaa, lapsukaiset, täällä on äiti. Toin teille jotakin hyvää.” Mutta kilit eivät uskaltaneet avata ovea, sillä ääni oli karkea ja kova ”Emme me avaa”, ne sanoivat, ”et sinä ole meidän äitimme. Äidillä on kirkas ja suloinen ääni, sinun äänesi on karkea. Sinä olet susi.” Susi lähti kauppiaan luo ja osti juomaa, jonka piti parantaa kurkku ja kirkastaa ääntä. Suden ääni muuttuikin heleämmäksi, ja se palasi takaisin kilien luo, koputti oveen ja huusi: ”Avatkaa ovi, rakkaat lapset, täällä on äiti. Toin teille jotakin hyvää.” Mutta susi oli laskenut mustan **käpälänsä** ikkunalle, ja lapset näkivät sen ja huusivat: ”Emme me avaa, ei meidän äitimme jalka ole musta niin kuin sinun. Sinä olet susi.”

Silloin susi kiiruhti **leipurin** luo ja sanoi: ”Loukkasin käpäläni, sivele sille **taikinaa**,” Kun leipuri oli sivellyt taikinaa suden käpälälle, se juoksi myllärin luo ja sanoi: ”Sirota valkoista **jauhoa** käpälälleni.” Mylläri arvasi, että sudella oli pahat mielessä, ja kieltäytyi sirottelemasta jauhoa. Silloin susi sanoi: ”Jollet tee niin kuin sanoin, syön sinut.” Mylläri pelästyi ja peitti suden käpälän valkoisella jauholla. Ihmiset taipuvat peloissaan helposti kaikenlaiseen.

Nyt roistomainen susi lähti kolmannen kerran vuohen talolle, koputti oveen ja sanoi: ”Avatkaa ovi, lapsukaiset, äiti on tullut kotiin. Toin teille jokaiselle jotakin hyvää.” ”Näytä ensin jalkasi”, huusivat kilit, ”jotta tiedämme, oletko rakas äitimme.” Susi nosti käpälänsä ikkunalle, ja kun kilit näkivät, että se oli valkea, ne luulivat sitä äitinsä jalaksi ja avasivat oven. Mutta sisään astuikin susi. Kilit pelästyivät ja yrittivät piiloutua. Yksi pakeni pöydän alle, toinen **sänkyyn** peitteiden alle, kolmas kylmään **uuniin**, neljäs keittiön halkopinon taakse, viides vaatekomeroon, kuudes pesusoikkoon ja seitsemäs **kaappikelloon**. Mutta susi löysi niistä kuusi eikä aikaillut: se hotkaisi kilit toinen toisensa jälkeen. Vain nuorinta, joka oli piiloutunut

kaappikellon kaappiin, susi ei löytänyt. Kun susi oli syönyt itsensä kylläiseksi, se lähti ulos, kävi pitkäkseen nurmelle puun alle ja nukahti.

Pian sen jälkeen vuohiäiti palasi kotiin metsäistä. ”Voi mikä kauhistuttava näky sitä odotti. Talon ovi oli selkosenselällään pöytä, tuolit ja penkit olivat nurin. Astiat sirpaleina, vuodevaatteet myllättynä. Vuohiäiti etsi lapsiaan, mutta ei löytänyt heitä mistään. Se huusi jokaista nimeltä, mutta kukaan ei vastannut. Vihdoin, kun se huusi nuorinta, kuului hento ääni: ”Rakas äiti, oletko se sinä, minä olen kaappikellon sisässä.” Pienin kili astui ulos ja kertoi, että susi oli tullut ja syönyt kaikki muut. Vuohiäiti oli aivan lohduton, niin kovasti se suri lapsiaan. Viimein se lähti suruissaan ulos, ja nuorin kili seurasi äitiään.

Kun äiti ja lapsi tulivat niitylle, ne näkivät suden **nukkuvan** puun juurella. Susi kuorsasi niin kovasti, että oksat tärähtelivät. **Vuohi** kiersi suden ympäri ja huomasi, että jokin liikkui suden vatsassa. ”Voi voi, olisivatko minun lapsiraukkani vielä elossa”, se tuumi. Pikku kili juoksi kotiin hakemaan **saksia**, neulaa ja lankaa. Sitten vuohiäiti leikkasi suden vatsan auki, ja heti yksi kili pisti päänsä ulos ja sen jälkeen kaikki toisetkin pomppasivat vatsasta. Kilit olivat kaikki elossa, sillä ahneuksissaan susi oli nielaissut ne kokonaisina. Kylläpä sitä ilo alkoi! Pienet kilit syleilivät äitikuttaa ja hyppivät ja loikkivat riemuissaan. Mutta äitivuohi sanoi: ”Menkää etsimään **kiviä**, niin pistämme ne tuon roiston mahaan niin kauan kuin se vielä nukkuu.” Kilit toivat kiviä, ja niitä pistettiin suden vatsaan niin paljon kuin sinne suinkin mahtui. Susi nukkui niin raskaasti, että ei huomannut mitään, kun vuohiäiti ompeli sen mahan kiinni.

Kun susi oli vihdoin nukkunut tarpeeksi, se nousi pystyyn ja huomasi, että sillä oli kova jano. Susi aikoi mennä kaivolle juomaan, mutta kun se asteli tietä pitkin, kivet muljahtelivat ja kolahtelivat sen vatsassa. Susi sanoi: ”Mikä mahassani vierii ja rinnan alla kierii? On kuin kuuden kilin sijasta olisi mahassa pelkkiä kiviä.” Ja kun susi tuli kaivolle ja kumartui juomaan, raskaat kivet vetivät sen kaivoon ja se hukkuu. Kun seitsemän kiliä näki sen, ne huusivat riemuissaan: ”Susi on kuollut! Susi on kuollut!” Sitten ne alkoivat tanssia piirissä rakkaan äitinsä ympärillä.